

PERIÓDICH POLÍTICH VERMELL.

—VENTA: 30 exemplars, i pessets; Un número, 5 còstims.—Surf d'illun los dissend'ers ab h'la regularitat.—SUSCRIPCH): Espanya, i pessets trimestre; Extranjer, 2.00

LAS VIRTUTS CARDINALS (doctrina carca).

Prudencia.

Justicia.

Fortalesa.

Templansa.

EN L' ATENEU DELS SENYORS

La discussió de la qüestió social, promoguda en la secció de Ciències Polítiques y Morals del Ateneu Barcelonés, no ha tingut efecte l' dil·lus d'aquesta setmana, per indisposició del senyor que tenia demanada la paraula. Això indica que sols s' havia inscrit un orador, perquè del contrari es de suposar que s' haguera passat un torn reservant la paraula al primer pera quan se trobés millor ó tingüés la llió ben estudiada.

Creym que aquesta discussió tindrà curta y misera vida si no van a aquella corporació alguns obrers plens de lògica socialista que revin la Inteligencia dels socis, a formida per la comoditat, la satisfacció y 'ls sotismas burgesos; y, segons nostres notícies, hi ha esperanses de que això s' realisi.

Sembla que hi ha alguns obrers que, veient que 'ls senyors se ficaven en camisas d' onze varas, han pres empenyo en que la cosa arribi al seu natural terme, sens deturar-se en preocupacions de classe y de sistema.

Molt nos agradaria que nostres esperanses se complissin, y, com prometiam en el número anterior, seguirem ab interés a questa discussió.

GARTA DE FORA

Sr. Director de La Tramontana.

Sant Llorens d' Hortons 12 Janer 1887.

Estimat amic: Feya dies que volia escriure pera donarte alguna notícia, y per fi avoy he tingut ocasió de ferho; dispensa, donchs, la tardansa, y anem al assumptiu.

Tenim aquí un rector, anomenat mossen Pau, tant enemic de cumplir lo sisé manament de la llei que 'n diuhen de Deu, com amic de cumplir aquell altre precepte que diu: creixeu y multipliqueus.

Es costum en molts pobles de montanya, que durant cert temps el rector ensenya la doctrina als noys y noyas, a qual fi los reuneix en la iglesia a una hora dada. Fa uns quants dies que, cumplint aquest treball, lo nostre mossen Pau, escullí d' entre las noyas que assistiren al acte, las duas que li semblaren millors y las hi digué que pogessin a dalt del campanar, que veurian unas cosas molt boniques que ell las hi ensenyaria. Las noyas, a pesar de tenir alguns quinze anys, varen creure a ne 'l Pau, y pujaren dalt del campanar (ni may que ho haguesin fet), y un cop allí, aquell b'etol se ficá la mà a la tercera butxaca de las calsas y ensenyá a las noyas una cosa que ell digué que eran botons (textual), pero no de banya ni llautó, dibentant-li al marix temps que ja po lian mirar-se y tocarlos per tot arr. u, que ell ja estaria quiet (no n' hauria estat molt si jo ho hagués vist).

Devant tanta innocencia, las noyas fugiren avergonyidas y ab lo propòsit de no tornar a pujar may més lo campanar.

Que 'l sembla, amic director, lo nostre Pau? Veritat que la sub llarga? Per supuesto que no te ell tota la culpa, sino que molta part la tenen los pares, que sense mes ni més confian las sevas fillas en mans d' homes que no tenint res que fer, com no tenen cap d' ells, fan lo que volia fer en Pau: jugar ab botons.

Com ara s' acost a la temporada d' ensenyar doctrina, crech del cos cridar la atenció dels pares de familia, a fi de que sapigan a qué atendre y evitin aixís lo perill de que las fillas aprenguin lo que no deuen saber; recordant-los que tot lo bo que un capellá pot ensenyar a una noya, pot aquesta aprendreu de la seva mare ó d' algun altre de la familia, puig que tots estarán més interessats per ella que no pas un home que al ferse capellá, renuncia a tot lo del mon, inclús lo ser pare de familia.

Ja que d' ensenyansa t' he parlat, permétem me 'n ocupi una mica de la profesora d' instrucció pública d' aquest poble, que tampoch fia com cal.

Fa uns quants dies que un amic meu, que tampoch combrega ab rodas de moll, va saber que una nevodeta seva, alumna de la citada profesora, dzmaná a n' aquesta li ensenyés alguna cosa pera felicitar los dias a son oncle, a lo que li contestá donya Carlota (aixís se diu la profesora) que mentres assistís a la seva classe no esperés que li ensenyés res que pogués ser

agradable a una persona tant... (no dich lo qué, puig está renyit ab la moral) com era lo séu; y en efecte, cumplí sa paraula no ensenyant-li res.

Per lo que acabo de dirte comprendrás que donya Carlota, seguint tal vegada las instruccions del seu amic mossen Pau (ab qui passa molts ratos, tal vegada repassantli 'ls botons'), fa distincions entre las alumnas fillas dels que no volen tenir llana al clatell y las dels que 'n tenen tanta com un be, y com que aquí hi pot pendre una bona part la Junta de Instrucció Primaria, a n' ella es a qui 'm dirigeixo, encorregantli (assí enténre a donya Carlota) la inflexible obligació que té d' ensenyar a tothom per igual, ja sian las alumnas fillas de lliure-pensadors, ja sian de la classe que vulgan, ab la següritat de que si ho fa aixís será ben apreciada de tots.

Dispensa, amic director, la extensió de aquesta carta y disposa de ton amic, que 'l desitja salut y fraternitat,

Gil

ALS DEPENDENTS

DE LAS TENDAS DE COMESTIBLES

La campanya que alguns d' aquests venim sostenint, a pesar de tota nostra poca llibertat, en pro d' una associació, no respon com seria d' esperar de vosaltres, donats los motius que tots tenim de desitjar un prompte, energich y ben cimentat arreglo en nostre treball.

Ficxeuvs ab quins passos més agegantats camina nostra classe a son descrédit, ab lo poch que son tinguts los verdaders dependents, ab los abusos que ab nosaltres se cometen cada dia, y os convencerén de que no basta apoyar la idea y esperar que 'ls altres comensin, sino que es necessari unir la voluntat al interés de lo que desitjem y obrar en comú si es que volém que sian obras en no llunyá temps nostres justas aspiracions, y, en llo'h de pendre ab indiferencia tan important assumptiu creyentvos que es impossible de tot punt cap millorament, cooperar en tot lo que esiga de vostra part pera ensenyar als timis que aixó crehen y convéncels de que tot se logra quan lo desitj es just y s' acompaña de decidida voluntat.

No veueu que 'ls nostres principals, en sa majoria, se valen de la desorganización en que estem pera teninros en lo més lamentable estat que donarse paga, y que segurament no 'ns hi tindrian si units poguésim defensarnos com nostre estat reclama d' aquesta infinitat d' explotadors, alguns d' ells sense humanitat, moral ni educació?

Molta paciència, molta energia y no pochos sacrificis se necessitan pera portar a terme nostra important obra; innumerables serán las dificultades de que sembrarán nostre camí, puig no será sols vostra indiferencia 'l que impossibilita nostra marxa, mes res de cedir per aixó, puig com més dificultats trobém molt més gloriosa será la victoria ab que coronarém nostres esforços. Dexeuvs, donchs, de necias preocupacions; cooperén junts sens cap temor a ridiculas amenasas, pensém sols en los innumerables beneficis que una verdadera unió sembrará entre nosaltres, y no tindrem com ara d' avergonyiros de que siga l' nostre ofici un dels pochos que entelen encara l' brillant mirall del progrés y la civilisació.

Lluís Posa

LO VI NOVELL

Vina aquí, estimat porró; fes que 'm passi ja trambé; que 'l cor m' endota; fes rajar ton vi novell, que al mirarlo un vermell ja m' aconsola.

Quin viuet! No 'l puch tastar que no 'm quehi 'l paladar; fet una gloria; de cop rey deis que hi ha hagut que tan bo l' hegi begut parla la historia. Ex diuement, y ja se sep, s' ha d' omplir fins dalt del tap del de posata. Ja estich cert que cap recó per dir massa 'l heu tan bo; l' aposta es feta. Lo primer de tot que fes si algun dia gubernés, jabbó qué fava?

Provehir ben be 'l colló; y ana de decidirme a re trogo a tot' hora. Aixís sempre, diverst, lo més infim acullit

set-alari; y en lo meu arló assentat, a gust mit tot mon Estat gubernaia.

Manera despullar, y després arreglar en ma presència, un marqués, un carbal, un obrer, un general, y un home de ciencia,

per' poguer així inquirir al moment que 'l van parir portava a sobre lo guerrer ó be 'l marqués, un sol pé que no 'l tinguda

tembé 'l manobre. Trias un poncort que tingüés tena d' honor,

l' empobritia, y desis son diner al que m' a bonés primer que un pa premita;

per' saber si 'l abans rich, un cop pobre y sans abrich los pensadors,

y si 'l lladre, fet veuhir y naldant en un mar d' or, honor tornava.

Al més célebre escultor manaria esculpir d' or 'l vi Usura,

y que ten a la fa, que lo més enter veide se gran figura;

y al veure 'l tothom deixar lo seu deu per' adorar a la burca moxsa, ab rahó s' podria dir

que hi ha quelcom capés d' unir la humansa rasse.

Es molt bo aquat vi novell: de mas grans veide ab el logro ofensiu mi.

Cap al lit, que ja es molt tart, y del sol al deu te guart haig de llevarne.

LLECH

UNA FESTA AL NINOT

QUADRO DE COSTUMS POPULARS

(Continnació)

IV

Una hora després d' haver sortit de casa, tornava a trobarse reunida la familia d' en Pere. Aquest y las tres criatures petites, després de deixar la Antonia y la noya gran dintre l' nou mercat de Sant Antoni, continuaren pel carrer de Ronda fins a trobar lo de Villarreal, per lo quin varen tornar y feren via amunt pera arribar al Ninot.

Com en Pere anava carregat ab lo cova y tenis de vigilar als menuts, y ademés ja ab la Antonia havian quodat en quin camí farien pera trobarse, no portava pressa lo grup del davant, sino ans al contrari s' entreteinia sovint pera exorar l' Antonia y la Paula.

Abans d' arribar a la via y passat lo carrer del Consell de Gent, cridá la atenció d' en Pere un grup d' unas trenta ó quaranta personas que, posadas en filera, guaytaván cap a dintre d' un solar que no tenia cap parel aixada entre ell y 'l carrer.

—Qué fa aquella gent d' allí, pare? —preguntá la Troseta.

—No ho sé, ja ho veurém;—respongué en Pere.

—Ho veig a mirar carrera;—digué en Josepet fent la acció de posarse a correu.

—No, home, no; bi prou que hi passarém.

—Peró atá ho sabré més aviat.

—Donchs fes lo que vulgues.

Abans d' acabar de dirho ja en Josepet brincava carrer amunt.

—Cridado a correu, bordegis,—li cridá en Pere.

Lo noy ja no 'l sentí.

—Jo també veure, papa;—digué allavors en Quico, que encara parlava molt a perules soltas y un bon xich palpatiu.

—Bueno, si ja casi hi som.

Aix poch moment en Josepet cridava:

—Pere, jugan a pilota!

—Vatda 'l mon! Vís per qué tanta cosa!

Efectivament. En lo mateix carrer de Villarreal, entre 'l del Consell de Gent y la via de Terragona, s' hi trobava un solar, en lo temps de que parlem, que s' havia convertit en formal joch de pilota, y per les festes eran poch las hores que donava claror lo sol, que no s' hi jugués y no 's formessin grans correes pera contemplar als jugadors y celebrar sos brincos y coreddes, pera tornar la pilota.

Allí 's descarrega en Pere, y 'ls dos noys quedaren com bebans mirant com saltavan y corrian los jugadors de pilota.

—Troseta,—digué en Pere,—descarregat, que aquí esperarém a te mare y la Paula.

—Si, si, y veurém fursa rito com jugan a pilota,—digué en Josepet.

—Si, fursa pilota,—afegi en Quico.

—Caramba, y que demati comensan; —exclamà la Tre-

—Uy! —respongué una dona que s' ho mirava, —l' al-

—Si que hi son abòstos, —digué en Pere.

—Je ho crach! Mira, de vegeas son vartos los petits

—Y així 's fa cada dia?

—Ah, no senyor. Com tots los que hi jugen son tra-

—Ah, vamo, no més las fistas.

—Y 's juga d'interés?

—Ce, no senyor. Vau una persona al costat d'aquella

—Ah, veja, no más ho fan para divertirse...

—Res més.

—Papa, jo també vuy divertirme pilots; —digué en

—Bueno, lo segundo entrant, si no perdím cap jornal,

—Y así!

—Puch reus després arriben la mare y la filla gran

—Que te tal, qué heu comptat de bo! —fou lo primer

—Mira, aquest onill, set reis, para dinar. Ja ben re-

—En lo discurs fets per en Sagasta devant de

—Lo primer es tan veit, que per massa sapigut

—Y l' no cumplir també.

—Los partidaris d' en Lopez Dominguez y 'ls

—Y que no has portat caragola? — preguntà en Pere

—Si, home, sí. Y ben grossa, com a tu l' agratan.

—Jo ja faré l' onill.

—Si, sí, —digueren à coro totes las cristinas.

—Ora, no gasém massa avuy, que 's quartos després

—Be, qué vol fer-hi, si 't mon l' hem tribut aital!

—D'onchs mira, no gasém tant avuy y podrém fací-

—També es bona caramada, — replicà la Antonia

—Be, però es mal fet y nosaltres no 'n tonim la culpa,

—D'onchs fer à mi, Tresets, ves aquí el Paró,

—No, home, deixem fer. Ves al Pagés ab la ampolla

—Y es clar, home; per abans de menjar à tu l' agrada

—Y à mi també uns mica, para beure aygua, també

—Y per qué la fas amar al Pagés?

—Fera té de dir que es parroquiana del si, sino també

—Y val! Y to fax lo mateix, Tresets. Si no 't vulgues

—Y si à mi m' ho digués!

—Ay caramba, que es telosa! Expositat y diglatit

Las duas noyas anasen à cumplir los castrechos de sa

Lo Fiscal de la S. M. en la causa de nostra

denuncia pel sueldo del rebentant de las cal-

deras de Morell y Murillo, no s' conforma ab

la sentencia de la Audiencia de Barcelona im-

posant dos meses y un dia de preso à nostre

director, y ha interposit també recurs de casa-

ción solicitant que l' Tribunal Suprem se re-

servi apretarnos bon xich més lo corbatí de la

libertat d' imprenta que aném disfrutant.

Decididamente estém de sort en la bona vol-

untat que 'ns portan los Fiscals.

Ja han obert de nou las Corts para comensar

las tareas de la legislación d' aquest any.

Funció nova ab música vella, tot se reduheix

à promesas que may se veuben realitzadas.

En lo discurs fets per en Sagasta devant de

la majoria del Senat, va calificar las oficinas

públicas de asilos de vagos y holgazanes, pro-

mettent transformarias en centres de treball y

activitat.

Lo primer es tan veit, que per massa sapigut

tothom s' ha callat; y respecte à lo derrer ja pot

ansar prometent, que l' promette la ministre...

Y l' no cumplir també.

Los partidaris d' en Lopez Dominguez y 'ls

d' en Romero Robledo s' han fusionat formant

un sol partit anomenat liberal reformista, més

Si l' director de La Campana s' está ó no ab

devoció à la iglesia y se prou paciència para es-

coltar un llarch sermó, allà se las arregli ell,

que prou pensa tindria si fos veritat; mes això

no es lo que vosté deva, mossen Garrofa.

Y con-ti que si per cada mentida hi ha set

anys de purgatori, vosté tindrà de catregar ab

los neulers purgatorials tot lo temps que 'ns

tocaria als que per culpa de vosté varem donar

aquella gotilla religiosa à nostres llegidors.

Y que si Deu no ho fa aixís però vosté tinga

mes influencia ab algun cabecilla del cel, ja

cal que s' amancin; fins los angelets més sorts

son sentirian! perque 's liberals, ja ho sab:

una injustícia no la patém sens protesta... ¡ni

per Deu!

Perque un jesuïta ha escrit un librete que una

academia diu que ha premiat, pregunta l' Bram

de la Patria (s) Calas:

«Què 's en diuen La Campana, La Tramontana y

altres diestrals periódicos, d'il oscurantismo y retrocés

de la humanitat?»

Per nostra part, ne dihem lo de sempre: que

son la calamitat més gran que Deu Vostre

Snyor ha posat demunt la terra.

Y si algun n' hi hagués de sabi y de bo, sob-

re tot de bo, que no-altres no ho sabem, y 'ns

bastaria que ho digués lo Bram para posarho

en quarantena, allavors respondriam:

«Com aixís com una flor no fa istú ni dues

primaveras, molt menos un jesuïta pot fer mi-

persona als altres.

Ja te donchs nostra resposta, que tant sembla

interessarli.

Al Correo Catalán li va be l' negoci per lo

vist, y ha moniat una imprenta para sí meteix.

Com que cadacú à casa seva es l' amo, ha

pres los treballadors que millor li han semlat,

ja que no n' hi havia de la classe que dema-

nava.

Ell volia impressors catòlics, apostòlics y

romans, y com no n' hi ha d' aquests, perque

la fe dels treballadors es ja cosa perduda per

tota la eternitat, s' ha contentat ab hipòcrites

que sembla catòlics.

Així ja es altra cosa; hipòcrites per predis-

posició natural, per rebajament de caràcter ó

per misèria, no n' fan desgraciadament, y se

han convingut à donarse de baixa en la societat,

à anar à missa y dir parementres en la im-

prenta, alguns tipògrafs que poch abans feyan

lo socialista.

Sentim molt la misèria moral y material que

produceix la hipòcresia, y compreném que 'l

desij de no avergonçarse devant d' homes dig-

nes, hagi fet al amo d' aquest diari anar à bus-

car treballadors hipòcrites.

—Tots som uns, dirán, y viva la igualtat de-

vant de la mentida.

El Diluvio publica un anunci demanant 30

caixistas esquivols para Valencia, oferintlosli

traball segur per un any.

Això prové de que 's impressors de la ciutat

del Cid, cansats de patir misèria y de sofrir una

explotació semblant à la dels negres de Cuba,

s' han declarat en huelga.

D' aquesta petició farán justícia 's treballa-

dors catalans no prestante à servir d' instru-

ment contra sos companys de Valencia.

Bismark, en m'tj d' un arrebato, va pregun-

tar al Parlament:

—L' exercit, es del Emperador ó es d' aquest

Parlament?

Això si s' pregunta. L' exercit aleman es del

Emperador y de ningú més, del meteix modo

que l' nostre es del primer que arriba.

Es ben sabut que tots los exercits del mon

son de qualsevol que no sia la nació, per més

que aquesta sia la que 's forma y 's manté.

¡No faltaria més sino que no fos així!

A casa d' un senyor molt conegut à casa seva

y habitant d' aquesta ciutat, correr de Sant Pa-

cià, n' 10, van declarar-se en huelga set obrers

la setmana passada.

Y vetaquí que l' dilluns d' aquesta se presen-

taren à la porta del taller, supose que para fer

tenir ordre als set huelguistas, cas de presentar-

se, la friolera de setze polissonts, ben conats y

rebatuts, ab lo seu inspector, cabos y sargento.

Lo veíhst de cop va alarmarse de tal apara-

to de forsa, pensant que no esís à punt de

esclatar la bomba revolucionaria sota 'ls seus peus. Després, al enterarse dels motius, encara s'hi posaren de bon humor, y no va faltarli la seva brometa.

Si per set huelguists pacífics se necessiten una vintena de galifardeus de la policia, (que s' necessitaria l' dia que s' declarés en huelga general una comarca o una nació?)

Fora cosa d' habilitar les ànimes del purgatori y tota la gent de la Cort celestial pera venjar-los de defensors del ordre y dels deu rals diaris.

Lo Tribunal Suprem ha confirmat la sentència de la Audiencia de Manresa condemnant a nostre amic y col·laborador Joan Vilassaca, de Salent, a la pena de tres anys, set mesos y pico de presó per no sé quinas coses trobades a una poesia publicada en *El Republicano*.

(Y després creurà tothom que l' ter versos es una feyna innocent! Que ho expliquin als senyors Fiscals.

Ja tenim cremat l' alcàssar de Segovia. Ara s' ha cremat lo de Toledo. Tot per culpa de fàrrihi militars. Venran com lo millor dia s' crema l' palau dels Duch del Infantado de Guadalajara. Com que hi ha allotjats los horfens de la guerra, y monjas per afeidura. Militars y religioses ¡quin parell de plagas!

Habem tingut lo gust de rebre *El Consultor de los Maestros*, de Valencia, y de *El Monitor del Comercio*, de Madrid. Agraïm la visita y prometem tornar-la.

El Federal, de Sabadell, se retira del estadi de la premsa. Ho sentim.

DESITJ COMPLET

—Tu no vols concebir, y això m' fa creure que vols ferme patir molt més encara, sabent que tinc desitjos de ser pare com lo gandul los dies de poger sucre. Ja estich tip de poger per' una i veure l' o'la que a Nurra ensa, y mostrantse rara, m' has plantat cent mil voltes a la cara que es un engany estó y se no tens lleure. Al li vingut un cert temps que ab alegría anava de romera per les montanyes a buscar tot allò que li convenia; ab ella lo rector no'ra sas menyas, y ell volentem bñ ' cap ella ahont volia veje que li apuntaren dues boyas.

Jaime Espinosa Rizo

Lo vicari de Sant Pere de Ribas té més pit que un toro.

S' estava l' dia primer d' aquest mes dintre l' convent de monjas de la seva població, quan passaren uns joves cantant cançons que no tenien res de particular.

No sé si a aquells cants trencarian las oracions al rector y a las monjas, ó quin seria l' efecte que en aquella casa de Deu produhirian, lo cas fou que sortí l' vicari, disparat com un cohet, ab un bastó a la mà, y aquest vull y aquest no vull, repartí bastonades a tothom que se li posava a tret, aixis homes com donas, semblant un esperiat.

La filla del potecari de la població també rebé un cop del vicari, per lo qual lo farmacutich ha anat a trobar varias vegades al ensotanat, sens lograr conseguir veurel.

Hi ha reverent que no s' hi pot tenir cara sino posantli una camisa de forsa.

A La Bisbal continúan los carcatólichs fent esforços pera carregar de lastre las sagristias.

Ara s' ha obert un centre católic, y no trobantse més que quatre gais dels freres pera fundarlo, han acudit al recurs de que alguns propietaris de terrenos y casas amenessien a sos arrendataris y llogaters ab tirarlos a fora si no s' feyan socis del citat centre.

D' aquest modo han pogut arreplegar esponjament uns quants babaus més, y han pogut tirar avant lo carro del cassino místich, que anava pel pedregal ja feya temps, y que l' dia menos pensat caurá daltabaix del barranch de la Llana.

Entretant los liberals s' uneixen més cada dia, y l' cissapte passat tinguen lloch uns exàmens de la escola laica d' aquella població, obrenint brillantissims resultats los deixebles y deixant a la numerosa assistència altamente satisfeta dels adelantos que s' fan als estudis ahont no s' pert lo temps ab parevo'stres, Avenanias y tota la requincala d' inutilitat piodosas y tota de certes escolas no més que fabricas de llanuts.

Felicitio a mossen Joan Gros dels resultats que va donant la campanya per ell iniciada contra 'ls liberals.

Per fi, després de grans tripijochs, ha quedat definitivament instalada a Vilanova y Geltrú una escola laica, contra la qual no ha perdonat medi l' clero d' allí pera veure si podia impedir sa instalació, aferrantse ab los propietaris y vchins llanuts que han pogut arreplegar pera ferlos moure brega a fi de que no s' trobés casa ahont inaugurar la escola laica.

Per duas vegadas los surrí bñ aquest joch, mes a la tercera s' han tallat, y la escola laica ha quedat instalada en la Rambla transversal, contant desseguit ab una cinquantena de deixebles, que s' creu que s' duplicaran a primers del mes entrant.

Los sermons y paperots místichs bescantant als liberals, no cal dir que han abundat, mes la idea ha anat encovant y las cossas dels clerichs no han servit més que per avivar lo caliu del amor al lliure-pensament entre 'ls habitants d' aquella liberalissima vila.

A Cornellà están millor que volen.

Lo capità de la llana ha mudat de poble, ascendint a rector de Sant Feliu de Llobregat, y ha tocat soleta deixant als feligresos corneillichs sense pastor en propietat.

Un capellà de Sant Boy va de tant en tant a ferlos las feynas piodosas; mes aixó no basta, porque allí las ànimas necessiten una reverencia a tot servey, y l' sufals espiritual queda endarrerit.

Sens anar més lluny, lo dia de Sant Antoni dels ases se quedaren sens benehir tots los de la població, puy lo reverent que 's fa las feynas no volgué repartir benedicions bestials més que en lo taller católic de Sant Boy.

Los animals dels feligresos se conta que están desconsolats d' aquesta feta, y si no 'ls portan a lo menos a abeurar a la pica del aygua beneyta, no estranyaria d' ells una bestiesa que probes fns a quin punt los ases son religiosos... y vice-versa.

Unas monjas de Gracia han mort un parell de tocinos que feyan més de cent cinquanta cannericas cada un, y demanavan que no se las cobrés drets de consums, porque eran unas pobretas.

Mes l' encarregat de cobrarho, que sembra deu ser un d' aquestos a qui no tan fàcilment se li pinta Sant Cristófol nano, va contestar que no serian pas tan pobretas per quan m'atavan uns tocinos que casi cap rich podia arribarli.

Las monjas llavors pagaren y giraren cúa de depressa.

Posats a parlar de tans grans tocinos, devian temer las comparansas ab algun pare espiritual.

No en va s' diu que las esposas de Jesucrist gastan molta prudencia.

Y a propòsit de consums.

Perque l' Ajuntament de Montatrejo (Castelló) volia cobrar los drets corresponents al rector igual que si fos una persona... com las demés, lo reverent ha tancat la fabrica de missas, s' ha ficat las claus a la butxaca, s' ha vestit de home y... ¡anellu al darrera ab un fluvial sonant!

Y si ara al poble no polen passarse sense l' comestible místich, no 'ls queda més remey que capitular ab lo rector, y posant aquest ben crecuts los drets de consums del sufals espiritual, los haurá donst una lliud tremenda y haurá obtingut més grans ganancias.

Vaja, de sabi y de rector se n' ha de venir de mena.

Un tribunal de Londres ha condemnat al reverent Pinlayton, acusat de relacions adultèras ab una de las sevas penitentas, la senyora Gookson, al pago de dos mil lliuras esterlinas, ó sia de uns-deu mil duros.

Si 'l tribunal espanyols tinguessin que ocuparse de aquestas periticas entre confessors y penitentas, may acabarian la feyna.

EPIGRAMAS

Deya un dia la Maria a n' en Just, lo gendre seu: —Escote, si jo te m' morís, vindria a enterro meu: Y com s' ab ho preguntó per' probar la fe d' en Just, prompte aquest li contestá: —Si senyora, si; ab molt gust.

—Cóm es que estás empenyat en no dur la caya; Me, fent, com ara te, tant fret:— preguntava dos Bernats. Y en Met, fent com qui s' enfada, va contestarli ab mal to: —L' empenyat no s'uch pra jo; ella que está empenyada.

J. STARRAS

XARADA-CONVERSA

—Ramira. —¡Insu, ¿qué mane! —A n' en Tot que li han portat los reys! —Un duat doblat y un gerro de porcelana. —Y no li han portat res més! —Un bu y una dos pr-me y una alira cosa tuché. —Qué! —Ja ho havém dit lo que es.

J. MORAT

TRENCA-CLOSCA

Llonga d' villa

Combinar aquestes lletres de manera que donguin lo som d' un carrer de Barcelona.

PAPET MUR

LOGOGRIFO NUMÉRICH

- 1 2 3 4 5 6 7 8 = Carrer de Barcelona.
3 6 7 2 1 5 = Un militar.
6 7 4 8 4 8 = Nom de noya.
1 2 3 4 8 = Mineral.
1 3 6 5 = Nom d' home.
4 5 6 = Un riu.
4 5 = Una herba.
8 = Una lletra.

GEROGLIFICH

X
KBL KBL
L
I D. I

Ros b' Olor

SOLUCIONS

A LAS CARICATURAS DEL NÚMERO PASAT

XARADA-CONVERSA: — Di-sepp-te. Rey.
Hombr: — P. 181. Piar. Tap. R.
GEROGLIFICH: — Per cada persona hi ha cent besties.

Barcelona.—Tipografía LA ACADEMIA, Ronda de la Universidad, 6

CORRESPONDENCIA ADMINISTRATIVA

J. V. (Cornella).—Feta la rectificació del pedido.
J. R. (Castelló).—Igualment.
J. L. (Portbou).—No li quedaven més que 2 rals de la liquidació del any 1886, en lloch dels 4 rals que s' posá al recibo.
R. R. (Figueras).—Servit lo pedido tal com demana. Las derrereras remesas eran de paquets de 30 y no de 25.
J. R. (Vilanova).—La setmana pasada no hi va cabre lo 4 que s' retracte. Enviat un exemplar «Resolución»
J. C. (Reus).—Queda rectificada lo pedido.

LA TRAMONTANA

ILUSTRAT PER CARICATURAS

Descripció: 1 revista trimestre, pago adelantat

Al que se suscriba per un any, se li regalará un exemplar del libre Estudios filosofico-sociales, original de J. Llunas.

Número selt, CINCH céntims